

Hälsning

titel

Den svenska kvinnan.

(Vid festen för sängsällskapet „Orfei Drängar“ i Helsingfors den 21 juni 1894.)

Hör oss Svea, moder för oss alla,
Dina finska söner högt dig kalla,
Dem du en gång närde,
Första stegen lärde;
Lyssna ättemoder,
Tacksam son du hör!

Fattig yngling från sin moders armar
Suomi rycktes; ytlig smärta larmar,
Så ej du, som värmdde,
Vänligt oss beskärmdde,
Dina bud oss bjödo
Ödet ta' som män.

Dina döttrar, af ditt sinne fända,
Makes, broders, söners tack vi sända;
Tro och lag och lydnad,
Släktets bästa prydnad,
Ädla svenska kvinna,
Genom dig vi lärt.

Du har ristat mången fager sida
Uppå sagans, häfdens blad de vida;
Kraftfull, skön Margreta
Ville sammanfläta
Skandiens spridda lemmar
Till en fast union.

Hon, en drottning öfver trenne riken
Rundt om Östersjön och Bottenviken,
Högt om endräkt trodde
Som i nordens bodde;
Det som Gud förenat
Ingen skilja skall.

Än i denna dag är du förbundet
Öfver viken, öfver Kölen, sundet —
Öfverallt där anden
Till den andra stranden
Söker sig en brygga,
Söker hjärtelag.

Du, som slätade Kung Eriks panna,
Drottning Karin, minnet ditt skall stanna
Hos oss blidt och soligt;
Det är så förtroligt
När ur folkets leder
Kung sin drottning tar.

Själftva drottningen i sångens världar
Växte upp vid Sverges vida fjärdar,
Jenny Lind skall minnas
Så långt hjärtan vinnas
Än med Gudars gåfva —
Sången allmakt har.

Endräkt, kärlek, sång åt svenska kvinnan
I den dag som är och dessförinnan
Gifvit höghets stämpel.
Hvarje hjärtats tempel
Som åt oss I byggde,
Kärlek vårda skall.

Hell dig, moder, syster, älskarinna,
Starka känslors fria vårdarinna,
Sköldmö från den tiden
Som är längst förliden,
Nordens mannadygder
Fostrats utaf dig.

Nu på egen torfva hem vi bygga,
Vilja lägga grunder sekeltrygga.
Endrägt, kärlek, sånger
Brustit många gånger,
Men den du har huldad
Räds ej morgondag.

Hög står redan björken vid vår stuga,
Odling stiger, gyllne axen buga,
Klarögd Suomidotter
Delt vårt ödes lotter,
Skänker kraft åt sonen,
Nya dagens ätt.

Hör oss, Svea, moder för oss alla!
Högt ej pläga finnens känslor svalla,
Men i vida världen
Är det godt på färden
Minnas hemmets fröjder
Och sin moders famn.

A. Berndtson.

